

1. Potrivit art. 64 alin. (3) Cod procedură penală *judecătorul care a participat la judecarea unei cauze nu mai poate participa la judecarea aceleiași cauze într-o cale de atac sau la rejudecarea cauzei după desființarea ori casarea hotărârii.* Pentru a deveni aplicabile dispozițiile art. 64 alin. (3) Cod procedură penală este necesar ca judecătorul să fi soluționat cauza pe fond, respectiv să își fi exprimat părerea cu privire la soluția ce ar putea fi dată în cauză, ceea ce nu este situația în cauza de față întrucât doamna judecător a respins cererea de revizuire formulată de persoana condamnată ZCF întrucât a apreciat că nu respectă condițiile de formă impuse de legiuitor și că revizuentul nu s-a conformat solicitărilor instanței de judecată.

Articolul 6 alin. 2 C.E.D.O. garantează aplicarea prezumției de nevinovăție, vizând în același timp și atitudinea judecătorului chemat să se pronunțe asupra acuzației care trebuie să abordeze judecarea cauzei fără părtinire și prejudecăți. În interpretarea acestui articol, instanța de contencios european al drepturilor omului a statuat că simplul fapt de a se fi pronunțat anterior în legătură cu măsuri prealabile judecării cauzei pe fond, nu reprezintă temeiuri pentru a concluziona că judecătorul este incompatibil să soluționeze fondul cauzei și, deci, nu reprezintă temeiuri pentru o prezumție de lipsă de imparțialitate obiectivă (*Cauza Ferantelli și Santangelo c. Italiei*).

2. Față de natura juridică de cale extraordinară de atac a revizuirii, pentru a susține cazul de revizuire menționat, faptele sau împrejurările invocate trebuie să fi fost necunoscute instanței la data judecării cauzei și să ducă singure sau prin coroborarea cu alte probe, la dovedirea netemeinicii hotărârii prin care s-a dispus achitarea, condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei sau încetarea procesului penal, ceea ce presupune pronunțarea unei soluții diametral opuse celei care a fost dispusă prin hotărârea a cărei revizuire se cere.

Un element de probă poate să fie considerat nou atât timp cât nu a fost cunoscut în timpul când cauza penală s-a judecat în fața instanțelor sau cunoscut fiind nu a putut fi produs și discutat de aceste instanțe. Prin urmare, este inadmisibil ca pe calea revizuirii să se prelungească probațiunea prin folosirea de noi mijloace de probă pentru fapte stabilite anterior.

(Decizia Penală nr.14/06.03.2025 – Curtea Militară de Apel)

Prin sentința penală nr. 48/15.11.2024 pronunțată de Tribunalul Militar Iași în dosar nr. 56/739/2023*, în temeiul art. 462 alin. 4 Cod procedură penală a respins ca nefondată cererea de revizuire a sentinței penale nr. 37 /2020 a Tribunalului Militar Iași modificată și definitivă prin decizia penală nr. 53 /2021 a Curții Militare de Apel București, formulată de revizuentul-condamnat ZCF.

În baza art. 462 alin. 4 teza a II a Cod procedură penală a obligat revizuentul la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat în cuantum de 500 lei.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin sentința penală nr. 37 pronunțată la data de 09.07.2020 de Tribunalul Militar Iași în cauza nr. 78/739/2019 s-au dispus următoarele:

Prin aplicarea art. 414 Cod penal, raportat la art.431 Cod penal și în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. 1 lit. e teza a II-a Cod procedură penală, coroborat cu art. 396 alin. 6 Cod procedură penală, s-a **dispus încetarea procesului penal cu privire la inculpatul mr. ZCF.**

În temeiul disp. art. 275 alin. 3 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia.

Prin decizia penală nr. 53 pronunțată la data de 15.04.2021 de Curtea Militară de Apel București în cauza nr. 19/81/2020 s-au dispus următoarele:

În temeiul art. 421 pct.2 lit. a din Codul de procedură penală a fost admis apelul declarat de Parchetul Militar de pe lângă Tribunalului Militar Iași împotriva sentinței penale nr. 37/09.07.2020 a Tribunalului Militar Iași.

A fost desființată sentința penală atacată și în fond, rejudecând:

În baza art. 414 alin. 1 din Codul penal a fost condamnat inculpatul ZCF la pedeapsa de 1 an și 3 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de dezertare.

În baza art. 91- art. 92 din Codul penal s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate inculpatului pe durata unui termen de supraveghere de 2 ani.

În baza art. 93 alin. 1,2 lit. b și 3 din Codul penal s-a pus în vedere inculpatului să se supună următoarelor măsuri și obligații de supraveghere:

- să se prezinte la Serviciul de Probațiune București, conform programului de supraveghere care va fi întocmit de aceasta instituție;

- să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;

- să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;

- să comunice schimbarea locului de muncă;

- să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență;

- să frecventeze un program de reintegrare socială derulai de către serviciul de probațiune sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate;

- să desfășoare pe o perioadă de 60 de zile o activitate neremunerată în folosul comunității la Direcția Generală de Asistență Socială și Protecție a Copilului Sector 5 București sau la Administrația Lacuri, Parcuri și Agrement București.

În baza art. 404 C.pr.pen. s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 C.pen., privind situațiile care atrag revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere, respectiv săvârșirea unei noi infracțiuni în cursul termenului de supraveghere și neîndeplinirea cu rea - credință a măsurilor și obligațiilor de supraveghere stabilite prin prezenta decizie.

În temeiul art. 274 alin. 1 din Codul de procedură penală a fost obligat pe inculpat la plata sumei de 800 lei reprezentând cheltuieli judiciare avansate de stat.

Analizând ansamblul probator al cauzei, instanța de fond a reținut următoarea situație de fapt:

Prin hotărârea Consiliului de Judecată al Statului Major General nr. NI-3625/28 august 2015 s-a propus retrogradarea în funcție a maiorului ZCF pentru săvârșirea la data de 8.05.2014 a abaterii disciplinare prevăzute de art. 47 lit. h din Regulamentul disciplinei militare, respectiv lipsa de respect fata de comandanți/șefi, superiori, egali sau inferiori în grad.

Prin Ordinul Șefului Statului Major General SP 458/30 sept 2015, inculpatul a fost eliberat din funcția de ofițer 4 în biroul coordonare programe majore din secția coordonare și evaluare programe majore aferente Statului Major General și a fost numit în funcția de ofițer 3 în Biroul planificare operații logistice și instructive la Comandamentul Bazei 3 Logistica Zargidava, UM 01144.

Așa cum reiese din extrasele din ordinele de zi pe unitate ale Comandantului Bazei 3 Logistică Zargidava din anul 2015 (atașate la dosarul cauzei la filele 49-58), revizuietul maior ZCF s-a prezentat la această unitate la data de 08.10.2015 ora 15:30, baza constituind-o ordinul S.M.G. 458/30.09.2015 (fila 49). În perioada 09.10- 14.10.2015, acesta a executat instructajele introductive. În perioada 16.10 – 19.10. 2015 a fost învoit și a părăsit garnizoana.

Maior ZCF s-a prezentat practic la UM 01144 și și-a îndeplinit atribuțiile de serviciu până la data de 02.12.2015 când, potrivit OZU nr. 233/02.12.2015 a absentat. Mențiunile privind lipsa nejustificată de la serviciu și privind neplata drepturilor bănești se consemnează în ordinele de zi pe unitate din perioada 02.12.- 31.12.2015.

Prin sentința penală nr.56/20.10.2017 pronunțată de Tribunalul Militar Iași modificată prin decizia penală nr.19/26.04.2018 a Curții Militare de Apel s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei față de inculpatul mr. ZCF din cadrul UM 01144 Roman concomitent cu aplicarea față de acesta a avertismentului, reținându-se în sarcina acestuia comiterea, în perioada 12.12.2015 – 07.11.2017 unei infracțiuni de dezertare prevăzută de art. 414 alin. 1 C.p.

După comunicarea acestei hotărâri, prin note telefonice repetate, revizuentului i s-a solicitat să se prezinte la locul de muncă, respectiv UM 01144 Roman însă acesta a refuzat în mod expres acest lucru.

Având în vedere că la datele de 16.05.2018, 17.05.2018 și 18.05.2018 maiorul ZCF a absentat în mod nejustificat de la serviciul pe care trebuia să-l efectueze la UM 01144 Roman, comandantul unității a sesizat Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Iași cu privire la săvârșirea infracțiunii de dezertare în modalitatea prevăzută de art.414 alin.1 Cod penal constând în aceea că, în intervalul 16.05.2018-18.05.2018, susnumitul nu s-a prezentat în mod nejustificat la sediul UM 01144 Roman unde era încadrat pentru efectuarea serviciului.

Prin sentința penală numărul 37/2020 a Tribunalului Militar Iași, pronunțată în dosarul numărul 78/739/2019, astfel cum a fost modificată prin decizia penală numărul 53/2021 a Curții Militare de Apel, s-a dispus condamnarea inculpatului ZCF la pedeapsa de 1 (un) an și 3 (trei) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de dezertare prevăzută de articolul 414 alin. 1 Cod penal. I-au fost aplicate pedepsele complementare și accesorii prevăzute de art. 66 alineatul unu literele a și b. Cu privire la această pedeapsă, s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pe un termen de supraveghere de 2 ani. Infracțiunea de dezertare prevăzută de art.414 alin.1 Cod penal pentru care s-a dispus această soluție de condamnare a constat în aceea că mr. ZCF din cadrul UM 01144 Roman, începând de la data de 16.05.2018 și până la 15.04.2021, în mod continuu, a absentat în mod nejustificat de la UM 01144 Roman.

Potrivit deciziei numărul 3206 din 13 iunie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Hotărârea Consiliului de Judecată pentru Ofițeri al Statului Major General numărul N1-3625 din 28.08.2015, cât și Ordinul Șefului Statului Major General S.P. numărul 458 din data de 30.09.2015, au fost anulate.

Instanța de fond a reținut că revizuentul nu a contestat situația de fapt reținută în sarcina sa prin hotărârea atacată și anume împrejurarea că nu s-ar fi prezentat la UM 01144 Roman în perioada arătată. Criticile de netemeinicie și nelegalitate a hotărârii de condamnare vizează doar împrejurarea că ordinul de transfer la această unitate militară a fost anulat.

Analizând cererea de revizuire de față în raport de probele administrate și dispozițiile legale incidente, Tribunalul Militar Iași a reținut că aceasta este nefondată și a respins-o pentru următoarele considerente:

Revizuirea este o cale extraordinară de atac care poate fi exercitată împotriva hotărârilor judecătorești definitive pronunțate de instanțele penale, având caracterul unei căi de atac de retractare care permite instanței penale să revină asupra propriei sale hotărâri și, în același timp, caracterul unei căi de atac de fapt, prin care sunt constatate și înlăturate erorile judiciare în rezolvarea cauzelor penale. Revizuirea se formulează împotriva unei hotărâri care a dobândit autoritate de lucru judecat, în temeiul unor fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute de instanță la soluționarea cauzei, descoperite după judecată și care fac dovada că aceasta se întemeiază pe o eroare judiciară. După cum s-a statuat în jurisprudență Curții Constituționale

(Decizia nr. 126/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din data de 11.03.2016, paragraful 43), revizuirea privește numai hotărârile judecătorești definitive care conțin o rezolvare a fondului cauzei, deoarece prin revizuire se urmărește înlăturarea erorilor de fapt pe care le conțin hotărârile judecătorești, or, asemenea erori pot fi întâlnite numai în hotărârile care rezolvă fondul cauzei penale.

Prin încheierea de ședință din camera de consiliu din 30 aprilie 2024 a Tribunalului Militar Iași, pentru motivele expuse în încheierea de la acea dată, instanța de fond a apreciat că nu este incident cazul de revizuire invocat de condamnatul ZCF, respectiv cel reglementat de art. 453 alin. 1 lit. c Cod procedură penală și a apreciat ca posibil incident cazul de revizuire reglementat de dispozițiile art. 453 alin. 1 litera a Cod procedură penală, *respectiv s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei și care dovedesc netemeinicia hotărârii pronunțate în cauză.*

S-a mai reținut că împrejurările de fapt invocate de revizuent nu se pot circumscrie altui caz de revizuire din cele prevăzute de art. 453 alin. 1 Cod procedură penală.

Referitor la criticile formulate pe calea cererii de revizuire, Tribunalul Militar a reținut că înțelesul sintagmei fapte sau împrejurări noi, utilizat de legiuitor în reglementarea acestui caz de revizuire, are în vedere situații de fapt noi care din diverse motive au rămas necunoscute instanței de fond. Ce trebuie să aibă caracterul de noutate sunt faptele probatorii iar nu mijloacele de probă. S-a statuat în literatura de specialitate că nu se poate ajunge ca, pe calea revizuirii, să se realizeze o reinterpretare a probatoriului administrat în cauză sau la suplimentarea probațiunii pe aspecte de fapt avute în vedere de instanță sau de instanțele care au judecat cauza.

Pe de altă parte, a reținut că prin Decizia nr. 2 din 17 ianuarie 2017, Curtea Constituțională a reținut că: „dacă o anumită faptă sau împrejurare a fost învederată instanței, însă aceasta s-a aflat în imposibilitatea administrării probei (...), fapta sau împrejurarea ar putea fi invocată pe calea revizuirii, atunci când proba a devenit admisibilă (...).”

Așa cum s-a arătat anterior, elementul invocat de revizuent în sprijinul cererii îl constituie împrejurarea că, prin decizia nr. 3206 din 13 iunie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Hotărârea Consiliului de Judecată pentru Ofițeri al Statului Major General numărul N1-3625 din 28.08.2015, cât și Ordinul Șefului Statului Major General S.P. numărul 458 din data de 30.09.2015, respectiv actele prin care s-a dispus transferul său la UM 01144 Roman au fost anulate.

Analizând considerentele sentinței penale nr. 37 /2020 a Tribunalului Militar Iași dar și a deciziei penale numărul 53/ 2021 a Curții Militare de Apel, instanța de fond a reținut că revizuentul a invocat în apărarea sa, nelegalitatea Hotărârii Consiliului de Judecată pentru Ofițeri al Statului Major General numărul N1-3625 din 28.08.2015 și a Ordinului Șefului Statului Major General S.P. numărul 458 din data de 30.09.2015,, arătând la acel moment că litigiul civil având acest obiect nu a fost soluționat.

Răspunzând apărărilor inculpatului, Curtea Militară de Apel a precizat în mod expres în cuprinsul deciziei că și o eventuală nelegalitate a acestor înscrisuri nu ar fi de natură să înlăture vinovăția inculpatului.

Deși din perspectivă pur formală, desființarea pe motive de nelegalitate a documentelor ante referite are caracter de noutate din moment ce decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost pronunțată la 2 ani după hotărârea de condamnare, din perspectivă substanțială acest caracter lipsește. S-a mai apreciat că faptele și împrejurările invocate de revizuent (care acum sunt în puterea lucrului judecat) nu pot fi considerate ca noi în contextul în care o astfel de

eventualitate (a anulării actelor prin care s-a dispus transferul său la UM 01144 Roman) a fost deja invocată și analizată și în primul ciclu procesual.

Chiar dacă în cuprinsul deciziei Curții Militare de Apel se face referire doar la o eventuală nelegalitate a acestor documente, ce este relevant este raționamentul juridic expus de instanță: *Apărările inculpatului conform cărora ordinul 458 al Șefului Statului Major General ar fi nelegal și este contestat în justiție nu pot reprezenta cauza exoneratoare de răspundere penală, întrucât acest ordin nu apare ca fiind vădit ilegal, iar infracțiunea este săvârșită în cazul în care absentarea de la unitate depășește 3 zile. Orice soluție pronunțată de instanța civilă apare deci ca survenind după săvârșirea - iar în speța de față chiar după epuizarea – infracțiunii.*

S-a mai reținut că în contextul expunerii clare acestui raționament ca răspuns la apărarea inculpatului, în cadrul procesual al revizuirii nu se poate da o altă valoare juridică și o altă consecință sub aspectul existenței infracțiunii de dezertare pentru care s-a dispus condamnarea.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 462 alin. 4 Cod procedură a respins ca nefondată cererea de revizuire a sentinței penale nr. 37 /2020 a Tribunalului Militar Iași astfel cum a fost modificată prin decizia penală nr.53 pronunțată la data de 15.04.2021 a Curții Militare de Apel București, formulată de revizuentul ZCF.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, a formulat apel revizuentul ZCF apreciind că sentința penală pronunțată de Tribunalul Militar Iași este nelegală și netemeinică pentru următoarele motive: nelegala compunere a completului de judecată care a soluționat pe fond cauza ca urmare a incompatibilității judecătorului. De asemenea, s-a invocat nelegalitatea sentinței penale ca urmare a nepronunțării sentinței penale în ședință publică, amânării pronunțării pentru 94 de zile în mod nejustificat, a neindicării prevederilor legale pentru care cererea de revizuire a fost respinsă, precum și lipsa motivării soluției pronunțate.

Analizând hotărârea pronunțată de instanța de fond, în raport cu toate actele și lucrările dosarului, cu motivele susținute, dar și în conformitate cu art. 417 și următoarele din Codul de procedură penală, Curtea Militară de Apel București a apreciat că apelul formulat de către revizuentul ZCF este nefondat pentru următoarele considerente:

Prin rechizitoriul nr. **170/P/2018** din **07.08.2019** al Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Iași a fost trimis în judecată inculpatul mr. ZCF, pentru săvârșirea infracțiunii de dezertare, prevăzută de art. 414 alin. (1) Cod penal.

În sarcina inculpatului s-a reținut că începând cu data de **16.05.2018** și până la data redactării rechizitoriului (**07.08.2019**), a absentat în mod nejustificat de la UM 01144 Roman, fapte care întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii pentru care s-a dispus trimiterea în judecată.

În actul de sesizare al instanței s-a mai indicat și faptul că și în perioada 02.12.2015 - 15.05.2018 inculpatul a absentat în mod nejustificat de la unitate, pentru aceasta faptă fiind de asemenea trimis în judecata pentru dezertare și în raport cu care s-a pronunțat decizia penală nr 19/26 aprilie 2018 a Curții Militare de Apel București prin care s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei față de inculpat și aplicarea unui avertisment pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 414 alin. (1) Cod penal.

Prin sentința penală nr. **37/09.07.2020** pronunțată de Tribunalul Militar Iași în dosar nr. **78/739/2019** s-a dispus, prin aplicarea art. 414 Cod penal rap. la art. 431 Cod penal și în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. 1 lit. e teza a II-a Cod de procedură penală corob cu art. 396 alin. 6 Cod procedură penală, încetarea procesului penal față de inculpatul mr. ZCF sub aspectul săvârșirii infracțiunii de dezertare, prev. de art. 414 alin. (1) Cod penal.

Pentru a pronunța această soluție Tribunalul Militar Iași a reținut, în esență că, lipsește sesizarea comandantului întrucât pentru infracțiunea de dezertare sesizarea ar trebui să provină de la unitatea de unde militarul trebuie să plece în misiune și nu de la unitatea unde trebuia să se prezinte militarul.

Prin decizia penală nr. 53/15.04.2021 pronunțată de Curtea Militară de Apel București în dosar nr. 19/81/2020 s-a dispus, în majoritate, admiterea apelului declarat de Parchetul Militar de pe lângă Tribunalului Militar Iași împotriva sentinței penale nr. 37/09.07.2020 pronunțată de Tribunalul Militar Iași în dosar nr. 78/739/2019, a fost desființată sentința penală apelată și rejudecând în fond, s-a dispus condamnarea inculpatului mr. ZCF, la pedeapsa de 1 an și 3 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de dezertare, prev. de art. 414 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea pedepselor complementare prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b Cod penal, pe o perioadă de 2 ani și a pedepselor accesorii prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b Cod penal. Totodată, s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate inculpatului pe durata unui termen de supraveghere de 2 ani și impunerea unor obligații în sarcina inculpatului.

În motivarea deciziei de condamnare, s-au reținut următoarele:

Prin hotărârea Consiliului de Judecată al Statului Major General nr. N1-3625/28 august 2015 s-a propus retrogradarea în funcție a maiorului ZCF pentru săvârșirea la data de 8.05.2014 a abaterii disciplinare prevăzute de art. 47 lit. h din Regulamentul disciplinei militare, respectiv Lipsa de respect fata de comandanți/șefi, superiori, egali sau inferiori în grad.

Prin Ordinul Sefului Statului Major General SP 458/30 sept 2015, inculpatul a fost eliberat din funcția de ofițer 4 în biroul coordonare programe majore din secția coordonare și evaluare programe majore aferente Statului Major General și a fost numit în funcția de ofițer 3 în Biroul planificare operații logistice și instructive la Comandamentul Bazei 3 Logistica Zargidava, UM 01144. În același ordin se arată ca „se mută în interes de serviciu” (fila 228 dosarul de urmărire penală). Inculpatul nu s-a prezentat la aceasta unitate considerând Ordinul Șefului Statului Major General SP 458/30 sept 2015 drept nelegal.

Curtea Militară a constatat că implicit inculpatul nici nu a contestat situația de fapt reținută în sarcina sa dar a apreciat că nu trebuia mutat disciplinar la UM 01144 Roman, criticând în justiție hotărârea Consiliului de Judecată al Statului Major General nr. N1-3625/28 august 2015.

Prin decizia penală nr. 19/26 aprilie 2018 a Curții Militare de Apel București, s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei și aplicarea față de inculpat, în baza art. 81 Cod penal a unui avertisment.

Inculpatul a ignorat avertismentul judiciar și deși rezoluția infracțională a fost întreruptă prin intervenția deciziei definitive, a continuat pe aceeași cale infracțională concretizată în neprezentarea la unitatea militara nr. 01144.

S-a reținut că nu există niciun element juridic diferit față de situațiile de fapt sau de drept ce au stat la baza pronunțării deciziei penale nr. 19 din 26 aprilie 2018 a Curții Militare de Apel București, pe care instanța inferioară a înțeles la rândul său să o ignore sub aspectul persoanei îndrituite să formuleze sesizarea în condițiile art. 431 Cod penal.

*În legătură cu reținerea infracțiunii de dezertare, infracțiune specială în raport cu infracțiunea de insubordonare prevăzută de art. 417 Cod penal, Curtea a subliniat că pentru săvârșirea acesteia este **suficient** ca subiectul activ calificat să absenteze fără un motiv justificat pentru o perioada care depășește 3 zile, nefiind relevante procedurile judiciare deschise de acesta prin care încearcă sa anuleze diferite sancțiuni și ordine.*

Executarea ordinelor militare se caracterizează prin celeritate, fiind inadmisibilă executarea lor doar la finalul procedurilor judiciare inițiate de persoanele cărora li se adresează.

În condițiile în care ordinele nu sunt vădit ilegale și sunt executorii, subiecții calificați urmează a îndeplini aceste ordine, urmând ca ulterior să se adreseze, în condițiile legii, autorităților competente în cazul în care le considera nelegale.

O interpretare contrară ar duce pur și simplu la incapacitatea întregii armate, ordinele urmând a fi executate abia după ce legalitatea acestora ar fi verificată în mod definitiv de un judecător.

Cea de a doua infracțiune de dezertare cu care a fost investită instanța este deci una continuă, fiind săvârșită la 16.05.2018 și epuizată la data pronunțării prezentei decizii, respectiv 15.04.2021.

S-a arătat că apărările inculpatului conform cărora ordinul 458 al Șefului Statului Major General ar fi nelegal și este contestat în justiție nu pot reprezenta cauza exoneratoare de răspundere penală, întrucât acest ordin nu apare ca fiind vădit ilegal, iar infracțiunea este săvârșită în cazul în care absentarea de la unitate depășește 3 zile. Orice soluție pronunțată de instanța civilă apare deci ca survenind după săvârșirea – iar în speța de față chiar după epuizarea – infracțiunii.

Instanța penală analizează deci doar dacă ordinul apare ca fiind vădit ilegal sau nu, pentru a reține săvârșirea infracțiunii.

Or, în speța de față ordinul 458 nu apare ca fiind vădit ilegal, este emis de șeful Statului Major General, este motivat în fapt și în drept, nu ordonă efectuarea de acte ilicite astfel încât un bonus pater familias nu îl poate considera vădit ilegal. Pe cale de consecință, trebuia executat, eventual în paralel cu criticarea sa în fața forurilor legale competente, dacă inculpatul îl aprecia drept nelegal.

În aceste condiții, Curtea Militară a apreciat ca inculpatul se face vinovat de săvârșirea infracțiunii de dezertare, prevăzută de art. 414 alin. (1) Cod penal.

*În data de **21.06.2023** a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Militar Iași, sub nr. **56/739/2023**, cererea de revizuire formulată de revizuentul-condamnat ZCF, împotriva sentinței penale nr. 37/09.07.2020 pronunțată de Tribunalul Militar Iași în dosarul nr. 78/739/2019, definitivă prin decizia penală nr. 53/15.04.2021 a Curții Militare de Apel București.*

În motivarea în fapt a cererii, revizuentul - condamnat a arătat – în esență – că decizia criticată este una abuzivă, nelegală și netemeinică. Cazul de revizuire pe care se întemeiază cererea de revizuire este prevăzut de art. 453 alin. (1) lit. b) și c) C. proc. pen., după cum urmează: conform deciziei nr. 3206/13.06.2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Hotărârea Consiliului de Judecată pentru ofițeri al Statului Major General nr. N1 3625 din data de 28 august 2015 cât și ordinul șefului Statului Major General S.P. nr. 458 din data de 30.09.2015 au fost anulate prin decizie definitivă conform certificatului de grefa pe care l-a anexat, acesta primind doar o sancțiune disciplinară și neavând nicio relație de muncă cu unitatea militară 01144 Roman.

Prin sentința penală nr. 37/26.10.2023 pronunțată de Tribunalul Militar Iași în dosar nr. 56/739/2023, în baza art. 456 și art. 459 Cod procedură penală, s-a respins ca inadmisibilă în principiu, cererea de revizuire formulată de revizuentul-condamnat ZCF.

*În considerentele sentinței penale s-a reținut că la termenul din data de 13.09.2023, s-a constatat că prezenta cerere de revizuire trebuie completată, sens în care i-a pus în vedere revizuentului-petent: în temeiul disp. art. 456 alin. 2 Cod procedură penală, **să indice motivele***

de fapt ale cererii de revizuire; în baza disp. art. 454 alin. 1 Cod procedură penală, să înainteze la dosar, în copie certificată pentru conformitate cu originalul, decizia nr. 3206/13.06.2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care a fost desființată Hotărârea nr. N₁ 3625 din data de 28.08.2015 a Consiliului de Judecată pentru Ofițeri ai Statului Major General, precum și ordinul șefului Statului Major General S.P. nr. 458 din data de 30.09.2015, iar în cazul imposibilității obiective de a depune acest înscris, să facă precizările ce se impun; conform disp. art. 456 alin. 3 și 4 Cod procedură penală, să certifice pentru conformitate cu originalul înscrisurile care au fost deja atașate cererii de revizuire sau cele pe care le va mai depune, dacă va fi cazul, sub sancțiunea prev. de art. 459 alin. 5 Cod procedură penală. (...)

În concluzie, instanța de fond a reținut că cererea de revizuire nu respectă condițiile de formă impuse de legiuitor și că revizuentul nu s-a conformat solicitărilor instanței de judecată, motive pentru care **a respins cererea de revizuire ca inadmisibilă în principiu.**

Prin decizia penală nr. 11/A/16.02.2024 pronunțată de Curtea Militară de Apel București în dosar nr. 56/739/2023 s-a dispus, în baza art. 421 pct. 2 lit. b Cod procedură penală, admiterea apelului formulat de revizuentul ZCF împotriva sentinței penale nr. 37/26.10.2023, pronunțate de Tribunalul Militar Iași, în dosarul nr. 56/739/2023, desființarea, în integralitate, a sentinței penale apelată și trimiterea cauzei spre rejudecare.

În motivarea deciziei s-a reținut, printre altele, că *este adevărat că potrivit art. 456, alin. 2 și 3 C.proc.pen. cererea de revizuire se formulează în scris și trebuie motivată, cu arătarea cazului de revizuire pe care se întemeiază și a mijloacelor de probă pe care se întemeiază, înscrisurile trebuind a fi certificate pentru conformitate cu originalul, însă având în vedere că revizuentul nu are pregătire juridică, iar comunicarea cu instanța de fond s-a realizat exclusiv prin poșta electronică, Curtea constată că cererea și înscrisurile depuse prin email la data de 27.09.2023 cuprind motivele de fapt ale revizuirii, în accepțiunea revizuentului, temeiul de drept și mijloacele de probă. Certificarea pentru conformitate cu originalul poate fi realizată oricând pe parcursul procedurii, instanța de fond având posibilitatea de a solicita prezentarea înscrisurilor în original sau de a cita revizuentul cu mențiunea de a se prezenta personal în fața instanței de judecată.*

Referitor la calificarea juridică a motivelor cererii de revizuire, Curtea a constatat că instanța de fond trebuia să manifeste rol activ și să analizeze susținerile de fapt ale revizuentului și înscrisurile depuse și prin prisma altor cazuri de revizuire prevăzute de art. 453 alin. 1 C.pr.pen., chiar dacă în cererea de revizuire, atât cea inițială cât și cea completatoare, sunt indicate exclusiv cazurile prevăzute de literele b și c ale art. 453, alin. 1.

Curtea a constatat că prima instanță a analizat cererea revizuentului exclusiv prin prisma dispozițiilor art. 459 alin. 3, lit. b C.pr.pen., nepronunându-se asupra celorlalte elemente de admisibilitate.

Pe rolul Tribunalului Militar Iași, cauza a fost reînregistrată sub numărul 56/739/2023*.

La data de 30.04.2024, Tribunalul Militar Iași a dispus recalificarea cererii de revizuire formulată de ZCF, apreciindu-se că ar putea fi incident cazul de revizuire prev. de art. 453 alin. 1 lit. a Cod procedură penală. Totodată, în baza art. 459 alin. 7 Cod procedură penală a admis în principiu cererea de revizuire a sentinței penale nr. 37/09.07.2020 pronunțată de Tribunalul Militar Iași în dosarul nr. 78/739/2019, definitivă prin decizia penală nr. 53/15.04.2021 a Curții Militare de Apel București, formulată de revizuentul – persoană condamnată ZCF și a stabilit un termen pentru soluționarea pe fond a cererii.

Prin sentința penală nr. 48/15.11.2024 pronunțată de Tribunalul Militar Iași în dosar nr. 56/739/2023*, în temeiul art. 462 alin. 4 Cod procedură penală **a fost respinsă, ca nefondată,** cererea de revizuire a sentinței penale nr. 37 /2020 a Tribunalului Militar Iași modificată și

definitivă prin decizia penală nr. 53 /2021 a Curții Militare de Apel București, formulată de revizuentul-condamnat ZCF.

Împotriva acestei sentințe penale, în termen legal, a formulat apel revizuentul ZCF, care a fost înregistrat pe rolul Curții Militare de Apel București la data de 10.12.2024 și care face obiectul prezentului dosar.

Motivele de apel invocate constau în principal în nelegala compunere a completului de judecată care a soluționat pe fond cauza ca urmare a incompatibilității judecătorului. De asemenea, s-a invocat nelegalitatea sentinței penale ca urmare a nepronunțării sentinței penale în ședință publică, amânării pronunțării pentru 94 de zile în mod nejustificat, a neindicării prevederilor legale pentru care cererea de revizuire a fost respinsă, precum și lipsa motivării soluției pronunțate.

Curtea Militară a apreciat că motivele de apel formulate de apelantul – revizuent ZCF **sunt nefondate** pentru următoarele considerente:

Astfel, apelantul a invocat faptul că instanța de fond nu s-a pronunțat în data de 15.11.2024 în ședință publică, contrar prevederilor art. 405 alin. (1) Cod procedură penală,

Conform art. 405 alin. (1) Cod procedură penală *hotărârea se pronunță, după redactare, în ședință publică de către președinte sau de către un alt membru al completului de judecată desemnat de președinte, asistat de greșier, care va citi dispozitivul hotărârii, sau se pronunță prin punerea acesteia la dispoziția părților, a persoanei vătămate și a procurorului, prin mijlocirea greșiei.*

Din dispozițiile legale menționate rezultă că sunt prevăzute două modalități alternative de pronunțare a unei hotărâri.

În cauza de față, sentința penală apelată a fost pronunțată prin punerea acesteia la dispoziția revizuentului și a procurorului, prin mijlocirea greșiei, și astfel au fost respectate dispozițiile art. 405 alin. (1) Cod procedură penală.

În ceea ce privește amânarea pronunțării pentru 94 de zile, Curtea Militară reține într-adevăr, conform art. 405 alin. (2) Cod procedură penală *în cazurile în care rezultatul deliberării se consemnează într-o minută, deliberarea și pronunțarea hotărârii au loc în termen de cel mult 15 zile de la închiderea dezbatelor, dacă legea nu prevede altfel. În cazuri temeinic justificate, dacă deliberarea și pronunțarea hotărârii nu pot avea loc în acest termen, instanța poate amâna pronunțarea o singură dată, pentru o durată de cel mult 15 zile.*

Întrucât aceste termene sunt de recomandare, nerespectarea lor nu atrage sancțiuni procesuale.

Prin urmare, deși în speță, instanța de fond a amânat pronunțarea de mai multe ori, această împrejurare nu este de natură să atragă legalitatea și temeinicia soluției pronunțate în condițiile în care prima instanță a avut nevoie de un termen mai îndelungat pentru a delibera decât cel prevăzut de art. 405 alin. (2) Cod procedură penală.

Apelantul – revizuent a mai invocat și încălcarea dispozițiilor referitoare la compunerea completului de judecată, stipulat la art. 281 alin. (1) lit. a) Cod procedură penală ca fiind un caz de nulitate absolută, arătând că judecătorul care a soluționat pe fond cauza era incompatibil să o judece.

Curtea Militară a reținut că d-na judecător care a pronunțat sentința penală apelată este judecătorul care a soluționat dosarul nr. 56/739/2023 a Tribunalului Militar Iași. Sentința penală pronunțată de d-na judecător a fost desființată în apel iar cauza a fost trimisă spre rejudecare aceleași instanțe, fiind repartizat completului inițial investit așa cum prevede art. 110 alin. (8) din Regulamentul de ordine interioară a instanțelor de judecată.

Potrivit art. 64 alin. (3) Cod procedură penală *judecătorul care a participat la judecarea unei cauze nu mai poate participa la judecarea aceleiași cauze într-o cale de atac sau la rejudecarea cauzei după desființarea ori casarea hotărârii.*

Însă, pentru a deveni aplicabile dispozițiile art. 64 alin. (3) Cod procedură penală este necesar ca judecătorul să fi soluționat cauza pe fond, respectiv să își fi exprimat părerea cu privire la soluția ce ar putea fi dată în cauză, ceea ce nu este situația în cauza de față întrucât doamna judecător a respins cererea de revizuire formulată de persoana condamnată ZCF întrucât a apreciat că nu respectă condițiile de formă impuse de legiuitor și că revizuentul nu s-a conformat solicitărilor instanței de judecată.

Prin urmare, întrucât judecătorul a verificat doar aspecte formale legate de cererea revizuentului, fără a face aprecieri cu privire la fondul cauzei, în mod corect, prin încheierea penală din data de 05.03.2024 pronunțată de Tribunalul Militar Iași în același dosar, a fost respinsă ca nefondată cererea de abținere formulată de d-na judecător cu referire la dispozițiile art. 64 alin. (3) Cod procedură penală.

De asemenea, s-a mai arătat că imparțialitatea magistratului nu poate fi pusă la îndoială întrucât nu a procedat la analizarea motivelor invocate, analiză care ar fi putut forma judecătorului opinia cu privire la soluția ce urmează să fie pronunțată pe fondul cauzei, și astfel în cauză nu sunt aplicabile nici dispozițiile art. 64 alin. (1) lit. f) Cod procedură penală.

Articolul 6 alin. 2 C.E.D.O. garantează aplicarea prezumției de nevinovăție, vizând în același timp și atitudinea judecătorului chemat să se pronunțe asupra acuzației care trebuie să abordeze judecarea cauzei fără părtinire și prejudecăți.

În interpretarea acestui articol, instanța de contencios european al drepturilor omului a statuat că simplul fapt de a se fi pronunțat anterior în legătură cu măsuri prealabile judecării cauzei pe fond, nu reprezintă temeiuri pentru a concluziona că judecătorul este incompatibil să soluționeze fondul cauzei și, deci, nu reprezintă temeiuri pentru o prezumție de lipsă de imparțialitate obiectivă (*Cauza Ferantelli și Santangelo c. Italiei*).

Pentru aceste considerente, constatând că nu este incident cazul de incompatibilitate prev. de art. 64 alin. (3) Cod procedură penală și nici cel prev. de art. 64 alin. (1) lit. f) Cod procedură penală analizat din oficiu, Curtea a apreciat critica formulată de apelantul – revizuent ZCF nefondată și sub acest aspect.

În continuare, raportat la motivele invocate de apelantul - revizuent, Curtea a reamintit că, potrivit dispozițiilor legale în vigoare, revizuirea reprezintă o cale extraordinară de atac, prin care sunt atacate hotărâri judecătorești definitive care conțin grave erori de fapt.

Finalitatea acestei căi de atac constă în înlăturarea erorilor judiciare pretins comise în hotărâri judecătorești definitive, datorită necunoașterii de către instanțele judecătorești a unor împrejurări de care depindea adoptarea unei hotărâri ce corespunde adevărului faptic și judiciar.

Fiind o cale extraordinară de atac, revizuirea poate fi cerută numai pentru cazurile expres și limitativ prevăzute de art. 453 Cod procedură penală.

În ceea ce privește cazul de revizuire prevăzut de art. 453 alin. (1) lit. a) Cod procedură penală invocat de revizuentul ZCF, Curtea a notat că acesta devine incident atunci când s-au descoperit fapte sau împrejurări ce *nu au fost cunoscute* la soluționarea cauzei și care *dovedesc netemeinicia hotărârii pronunțate în cauză*.

Față de natura juridică de cale extraordinară de atac a revizuirii, pentru a susține cazul de revizuire menționat, faptele sau împrejurările invocate trebuie să fi fost necunoscute instanței la data judecării cauzei și să ducă singure sau prin coroborarea cu alte probe, la dovedirea netemeinicii hotărârii prin care s-a dispus achitarea, condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei sau încetarea procesului penal, ceea ce presupune

pronunțarea unei soluții diametral opuse celei care a fost dispusă prin hotărârea a cărei revizuire se cere.

Faptele sau împrejurările ce nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei privesc descoperirea de noi *probe* astfel cum acestea sunt reglementate în art. 97 alin. (1) Cod procedură penală, adică acele elemente de fapt cu caracter informativ care permit aflarea unor elemente noi susceptibile de a servi ca probă în justiție și de natură a aduce o lumină nouă asupra faptelor constatate prin hotărârea de condamnare definitivă.

Curtea a subliniat că un element de probă poate să fie considerat **nou** atât timp cât nu a fost cunoscut în timpul când cauza penală s-a judecat în fața instanțelor sau cunoscut fiind nu a putut fi produs și discutat de aceste instanțe.

Prin urmare, este inadmisibil ca pe calea revizuirii să se prelungească probațiunea prin folosirea de noi mijloace de probă pentru fapte stabilite anterior.

Or, revizuentul - condamnat nu a indicat probe prin care să tindă la dovedirea unor fapte sau împrejurări noi, ci a solicitat suplimentarea probatoriului cu înscrisuri constând în **decizia civilă nr. 3206/13.06.2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în dosar nr. 53844/3/2015**** prin care a fost admis recursul formulat de reclamantul ZCF împotriva sentinței civile nr. 266/21.09.2021 și a sentinței civile nr. 319/16.11.2021, ambele pronunțate de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a, și s-a dispus anularea hotărârii Consiliului de Judecată al Statului Major General nr. NI-3625/28.05.2015 și a Ordinului Șefului Statului Major General nr. SP 458/30.09.2015, ca urmare a pronunțării deciziei Curții Constituționale nr. 71/2019 prin care la pct. 23 au fost declarate neconstituționale prevederile art. 34 și 35 din Legea nr. 80/1995, invocând faptul că ordinul de mutare menționat este nelegal, apărare pe care revizuentul a invocat-o pe tot parcursul procesului penal, inclusiv în recursul în casație formulat împotriva deciziei de condamnare..

Astfel, Curtea Militară a reținut că instanțele militare investite cu rechizitoriul nr. **170/P/2018** din **07.08.2019** al Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Iași au fost chemate să analizeze dacă inculpatul ZCF începând cu data de **16.05.2018** și până la data redactării rechizitoriului (**07.08.2019**), a absentat în mod nejustificat de la UM 01144 Roman.

Condamnarea revizuentului pentru săvârșirea infracțiunii de dezertare, prev. de art. 414 alin. (1) Cod penal la o pedeapsă cu închisoarea cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, s-a pronunțat prin decizia penală nr. **53/15.04.2021** a Curții Militare de Apel București în dosar nr. 19/81/2020, după ce instanța de apel a constatat, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

Curtea Militară a mai reținut că încă din cursul urmăririi penale inculpatul ZCF a invocat nelegalitatea ordinului nr. SP 458/30.09.2015 al Șefului Statului Major General, apărarea fiind analizată și înlăturată motivat și de instanța de apel. Faptul că instanța de civilă a dispus anularea actelor abia după data pronunțării deciziei a cărei revizuire se cere nu reprezintă o împrejurare nouă în condițiile în care starea de fapt ce se dorește probată cu înscrisurile noi a fost deja analizată anterior.

În acest sens, se reține că în motivarea deciziei penale de condamnare s-a reținut, printre altele, că: *Apărările inculpatului conform cărora ordinul 458 al Șefului Statului Major General ar fi nelegal și este contestat în justiție nu pot reprezenta cauză exoneratoare de răspundere penală, întrucât acest ordin nu apare ca fiind vădit ilegal, iar infracțiunea este săvârșită în cazul în care absentarea de la unitate depășește 3 zile. Orice soluție pronunțată de instanța civilă apare deci ca survenind după săvârșirea – iar în speța de față chiar după epuizarea – infracțiunii.*

Instanța penală analizează deci doar dacă ordinul apare ca fiind vădit ilegal sau nu, pentru a reține săvârșirea infracțiunii.

Or, în speța de față ordinul 458 nu apare ca fiind vădit ilegal, este emis de șeful Statului Major General, este motivat în fapt și în drept, nu ordonă efectuarea de acte ilicite astfel încât un bonus pater familias nu îl poate considera vădit ilegal. Pe cale de consecință, trebuia executat, eventual în paralel cu criticarea sa în fața forurilor legale competente, dacă inculpatul îl aprecia drept nelegal.

Prin urmare, chiar și în situația în care instanțele civile ar fi anulat Ordinul nr. 458/30.09.2015 înainte de pronunțarea deciziei definitive de condamnare, această împrejurare nu ar fi putut înlătura răspunderea penală care incumbă revizuentului pentru săvârșirea infracțiunii de dezertare, prev. de art. 414 alin (1) Cod penal întrucât această infracțiune s-a consumat după ce acesta a absentat în mod nejustificat mai mult de 3 zile de la unitatea militară la care fusese mutat, printr-un ordin al comandantului care nu era în mod vădit nelegal.

Mai mult decât atât, revizuentul a continuat să nu se prezinte la unitatea militară UM 01144 nejustificat chiar și după ce i s-a aplicat sancțiunea Avertismentului ca urmare a pronunțării unei soluții de renunțare la aplicarea pedepsei față de inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de dezertare, prev. de art. 414 alin. (1) Cod penal, în perioada 12.12.2015 și până la data emiterii rechizitoriului (07.11.2016), de către Curtea Militară de Apel București prin decizia penală nr. 19/2018 din dosar nr. 175/739/2016.

În același sens, Curtea Militară a reținut că prin decizia nr. 521/RC/16.11.2021 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosar nr. 19/91/2020 a fost respins, ca nefondat, recursul în casație declarat de revizuent împotriva deciziei penale nr. 53 din data de 15.04.2021 pronunțată de Curtea Militară de Apel. În considerentele deciziei, Înalta Curte a reținut, printre altele, că *absența inculpatului din unitate este nejustificată, deoarece acesta, dată fiind calitatea sa de militar și rigorile specifice disciplinei militare, nu avea dreptul să decidă unilateral că nu se mai prezintă la serviciu. Or, susținerile recurentului – inculpat au în vedere nelegalitatea ordinului prin care acesta a fost sancționat și pe care acesta a înțeles să îl ignore, considerându-l ilegal.*

În aceste condiții, împrejurările indicate de persoana condamnată ZCF în fundamentarea cererii de revizuire – că infracțiunea de dezertare nu există întrucât ordinul de mutare este nelegal, fiind anulat în mod definitiv de instanța civilă – nu pot fi considerate fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei în dosarul 19/81/2020.

Or, Curtea a concluzionat că revizuentul a urmărit, în realitate, o reinterpretare a faptelor în legătură cu apărarea susținută încă din cursul urmăririi penale și care a fost apreciată ca neconstituind o cauză exoneratoare de răspundere penală nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de lege.

S-a mai subliniat și că deși revizuirea este calea extraordinară de atac prin care se pot îndrepta erorile de judecată, conform celor statuate și de C.E.D.O. în hotărârea din 29 iulie 2008, în Cauza *Mitrea împotriva României* (§ 23-24), și în hotărârea din 23 septembrie 2008, în Cauza *Urbanovici împotriva României* (§ 29 și 33): Unul dintre aspectele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității juridice, care impune, *inter alia*, ca, atunci când instanțele au pronunțat o soluție definitivă, soluția lor să nu poată fi repusă în discuție (...). **Securitatea juridică implică respectul pentru principiul *res judicata* (...), care constituie principiul caracterului definitiv al hotărârilor judecătorești.** Acest principiu subliniază că nicio parte nu poate solicita revizuirea unei hotărâri definitive și obligatorii doar pentru a obține o nouă rejudecare a cauzei. **Puterea de revizuire a instanțelor superioare ar trebui utilizată pentru a corecta erorile judiciare, și nu pentru a se ajunge la o nouă examinare a cauzei.**

Revizuirea nu ar trebui tratată ca un apel deghizat, iar motivele invocate de revizuent nu constituie un temei pentru reexaminare. O îndepărtare de la acest principiu este justificată doar când devine necesară ca urmare a unor circumstanțe având un caracter substanțial și obligatoriu.

Curtea a mai subliniat că statul ar trebui să organizeze un sistem judiciar astfel încât să identifice procedurile înrudite și, acolo unde este necesar, să le conexeze sau **să interzică instituirea unor noi proceduri cu privire la aceeași chestiune, pentru a evita reexaminarea unor cauze irevocabil soluționate pe calea unui apel deghizat**, în sfera unor proceduri paralele.

Pentru considerentele expuse, Curtea a apreciat că în lipsa unor probe din care să rezulte fapte sau împrejurări **care nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei și care să dovedească netemeinicia hotărârii de condamnare** a cărei revizuire se solicită, hotărârea apelată este legală și temeinică, astfel încât, în baza art. 421 alin. (1) pct. (1) lit. b) Cod procedură penală a **respins, ca nefondat**, apelul declarat de revizuentul ZCF împotriva sentinței penale nr. 48/15.11.2024 pronunțată de Tribunalul Militar Iași în dosar nr. 56/739/2023*, cu obligarea acestuia la plata cheltuielilor judiciare către stat.